

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 161

гр. София, 18.01.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-4, в закрито заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Никола Чомпалов

като разгледа докладваното от Никола Чомпалов Търговско дело № 20211100902054 по описа за 2021 година

СГС е сезиран с искова молба от „К.У.Б.“ ЕООД, с която е предявен иск с правно основание чл.55 ал.1, предл.1-во ЗЗД срещу Национална агенция за приходите. Твърди се от ищеца, че извършва дейност по организиране на хазартни игри и е подал на 18.03.2020 г. четири искания за издаване на лиценз, по които ответникът в качеството на правопреемник на Държавна комисия по хазарта е постановил на 31.02.2021 г. четири решения за издаване на лиценз, по които ищецът е платил държавна такса по чл.30 ал.1 ЗХ в размер на общо 400 000 лв. / по 100 000 лв./. Сочи се от ищеца, че сумата от 400 000 лв. е недължимо платена, защото съгласно чл.30 ал.7 ЗХ за хазартни игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО се дължи само такса за издаване на лиценз, а нормата на чл.30 ал.6, изр.2-ро ЗХ, която предвижда заплащане на държавна такса от 100 000 лв., е неприложима. Поддържа се, че за една и съща административна дейност по чл.30 ал.1 и ал.6 ЗХ са предвидени различни такси – за издаване на лиценз по чл.3, т.4 ТТЗХ, и за издаване и поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати – такса по чл.30 ал.6 ЗХ. Сумата от 400 000 лв. е платена без основание и поради това, че според нормата на чл.30 ал.7 ЗХ, когато хазартните игри се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събира такса само по ал.1, тъй като нормата на чл.242 ал.1 ЗКПО предвижда, че хазартната дейност от игри с игрални автомати се облага с данък върху хазартна дейност. Искане се от ищеца ответникът да бъде осъден да заплати сумата от 400 000 лв. – платена без основание сума от по 100 000 лв. по всяко от 4-те решения за издаване на лиценз организиране на хазартни игри с игрални автомати.

Ответникът е подал писмен отговор, с който е направил възражение, че спорът не подлежи на разглеждане по реда на ГПК, защото правоотношенията с ищеца не са гражданскоправни, а административни. Соци се, че следва да се прилага редът по чл.46 ЗДТ, който предвижда искането за връщане на недължимо платени такси да се отпрати до административния орган, получил плащането, който се произнася с административен акт, подлежащ на обжалване. Освен това нормата на чл.92 ЗХ предвижда, че таксите по ЗХ се

възстановяват по реда на ДОПК.

Ищецът е подал допълнителна искова молба, с която поддържа предявения иск с довода, че исковите са за недължимо платени такси по чл.30 ал.6 ЗХ, която не е включена в обхвата на чл.92 ал.1-3 ЗХ, поради което процесните суми не се прихващат или възстановяват по реда на ДОПК. Освен това процесните такси не попадат в обхвата на чл.128 ал.1 ДОПК, защото не са данъци, задължителни осигурителни вноски, имуществени санкции и не са подлежащи на възстановяване суми по данъчното или осигурителното законодателство.

Ответникът е подал допълнителен писмен отговор, с който поддържа възражението за недопустимост на исковите с довода, че процесните такси са платени по административни правоотношения и в резултат на влезли в сила административни актове – решения за издаване на лицензи за организиране на хазартни игри с игрални автомати, а ищецът разполага с възможността за защита по чл.250 и чл.128 ал.2 АПК.

По подведомствеността на делото. Съдът служебно следи за подведомствеността на спора – чл.15 ГПК, а от страна на ответника изрично е повдигнато възражение.

Според съда предявеният иск не подлежи на разглеждане по реда на ГПК, поради което производството по него следва да се прекрати. Това е така, защото съдът не е сезиран с иск за защита на материално право, произтичащо от гражданско правоотношение, регулирано с метода на равнопоставеност. Претендираните с иска вземания са за суми, платени от ищеца на основание **влезли в сила** административни актове - решения по чл.17 ал.1, т.1 ЗХ за издаване на лиценз организиране на хазартни игри с игрални автомати, издадени по възникналите между страните административни правоотношения, регулирани с метода на власт и подчинение. Изложените в исковата молба твърдения не сочат да е накърнено гражданско материално право, а сочат на права, нарушени от административен орган, който е събрал недължима от ищеца държавна такса по чл.30 ал.1, т.6 ЗХ.

След като процесните такси са платени от ищеца в изпълнение на публичноправно задължение, правоотношението по което е такова на власт и подчинение, а не на равнопоставеност на правните субекти, възстановяване на недължимо платената такса следва да се претендира от "съответния административен орган", а не чрез иск с правно основание чл.55 ал.1, предл.3-то ЗЗД, предявен по реда на ГПК.

Държавната такса по чл.30 ал.6 ЗХ има характер на **публично държавно вземане**, защото попада в обхвата на чл.162 ал.2, т.3 ДОПК, от което следва изводът, че спорът за това дали е налице основание за нейното плащане не е гражданскоправен. Процесната държавна такса има характер на публично вземане, но за отношенията между страните не следва да се прилагат правилата на чл.129 ДОПК, защото таксата не попада в обхвата на чл.128 ДОПК. Доколкото процесната такса не попада в обхвата на чл.30 ал.1-3 ЗХ, нейното възстановяване в попада в хипотезата на чл.92 ал.4 ЗХ.

След като таксата по чл. 30 ал. 6 от ЗХ не подлежи на възстановяване по реда на ДОПК, следва да се прилага общият ред по АПК. В случая това е редът за издаване на

индивидуални административни актове по АПК – ищецът следва да сезира административния орган по чл.17 ал.1, т.16 ЗХ с искане за възстановяване, по което органът дължи произнасяне с акт по чл. 21 АПК. При издаване на индивидуален административен акт административният орган ще прецени дължимостта или не на събраната от ищеца държавна такса по чл.30 ал.1, т.6 ЗХ, а законосъобразността на акта може да се провери само от административен съд по реда на обжалване – чл.145 и сл. от АПК.

Недопустимо е по реда на ГПК гражданският съд да се сезира с искане, по което компетентен да се произнесе е орган на държавната администрация в нарочно производство по АПК.

Доколкото не е налице издаден административен акт, от чиято незаконосъобразност да произтича основателността на предявения иск, защото не се твърди да е постановен от административния орган незаконосъобразен отказ по искане за възстановяване на недължимо внесени такси, не е налице административноправен спор, който на основание чл.128 АПК да подлежи на разглеждане от административния съд, поради което няма основание делото да се препрати на административния съд.

С оглед на изложеното съдът намира, че производството следва да се прекрати.

Мотивиран съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по т.дело N 2054/21 г. на СГС, VI-4 с-в.

Определението може да се обжалва пред САС в едноседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски градски съд: _____